

[Aksel Larsen.]

minister, at der ikke var nogen som helst tale om, at dette ville medføre nogen prisudvikling til ugunst for Danmark. Det ville tværtimod være til fordel for Danmark, det ville, som statsministeren sagde, medvirke til, at Danmark fik balance, hvad de udenrigske betalinger angår. Vi havde — jeg må have lov til at erindre om det igen — adskillige diskussioner om det, bl. a. en diskussion i radioen, og da havde finansministeren, som nu er handelsminister, det synspunkt, at der ikke ville komme prisstigninger på varerne fra England, og han havde det samme synspunkt, som var doceret i regeringspressen, at ganske vist kunne der måske i begyndelsen ventes lidt prisstigninger på varer fra dollarlandene, men inden længe ville Amerikas Forenede Stater blive nødt til at nedsætte priserne på deres eksportvarer til Vesteuropa, hvis de overhovedet ville have dem solgt.

Det, man stillede i udsigt, var altså stort set uforandrede importpriser, men derimod stigende eksportpriser fra Danmark til dollarlandene og formentlig uforandrede eksportpriser til andre lande, takket være den omstændighed, at Danmark var gået med til devalueringen. Vi havde et ganske andet synspunkt, vi sagde: dette vil medføre alvorlige prisstigninger på importen til Danmark, ikke blot fra dollarlandene, men også fra England, og udviklingen har jo givet os ret. Det erkender ministeren ganske vist i almindelighed, men ministeren vogter sig vel for i sin forelæggelsestale at sige den hele og fulde sandhed, som nemlig er den, at England efter devalueringen specielt har sat sine eksportpriser til Danmark op, sådan at vor årlige import fra England nu koster mindst 300 mill. kr. mere, end den kostede før den 18. september 1949, samtidig med at England får de danske landbrugsvarer billigere, idet bl. a. smørprisen er sat ned med 95 øre pr. kg. Det er altså regeringens af rigsdagsflertallet støttede handels- og devalueringspolitik, der er en hovedårsag til valutamanglen, og det var kommunisterne, der havde ret, da de forudsagde følgerne af kronenedskæringen, og det er regeringen, in casu den højtærede handelsminister, der havde uret, hvad han i det mindste åbent bør erkende ved at stå op her i tinget og sige: vi tog fejl som aldrig nogensinde før, da vi påstod, at devalueringen ville være gavnlig.

Ministeren erkender jo selv i sin forelæggelsestale, at der ikke er kommet nogen prisnedgang på varer fra dollarlandene i almindelighed eller fra Amerikas Forenede Stater

i særdeleshed, men at der tværtimod er kommet prisstigninger også på disse varer. Så også hvad denne detaille i regeringens forudsigelser angik, fik regeringen ikke ret.

Må jeg iøvrigt, hvad Englandspriserne angår, sige, at her har ministeren et håb, som kunne være skønt og lysegrønt, hvis der var den ringeste begrundelse for det. I det hele taget opererer ministeren med håb. Ministeren håber, det skal lykkes at få højere priser i England for vort smør og bacon, og ministeren håber, at de forskellige led fra produktion til detailhandler, der har indflydelse på prisfastsættelserne herhjemme, skal vise mådehold, så at uberettigede prisstigninger undgås. Jeg tror, både det ene og det andet håb vil blive beskæmmet.

Det har vist sig tilstrækkelig tydeligt, at ministerens partifæller i England absolut ikke under nogen omstændigheder vil gå med til at betale højere priser for smør fra Danmark, så længe Danmark er tossegod nok til at sælge smørret til denne elendigt lave pris i stedet for at forlange for det første, at England betaler samme pris, som andre lande betaler for dansk smør, og for det andet, at England forpligter sig til at holde en fast pris på sine eksportvarer til Danmark som rimelig gengæld for, at Danmark holder en fast pris på sit smør til England.

Her må jeg gøre et sidespring fra ministerens forelæggelsestale til den tale, det ærede medlem hr. Tholstrup lige har holdt. Om det var på egne eller retsforbundets vegne aner jeg ikke. Det ærede medlem hr. Tholstrup roser sig og retsforbundet meget i anledning af retsforbundets stilling til kronenedskæringen i 1949 og siger, at vi — det må jo være retsforbundet — advarede imod at følge den engelske devaluering til bunds. Det er en nyhed for mig, at retsforbundet advarede mod dette. Hvad jeg hidtil har vidst var, at retsforbundet foreslog, at man skulle give kronen fri og lade den selv finde sit leje. Det kan aldeles ikke kaldes, at man advarede imod at følge den engelske devaluering til bunds.

Jeg tror ikke, nogen kan sige bestemt, hvilket leje kronen i så fald ville have fundet, men jeg tror, der er størst sandsynlighed for, at kronen ville være faldet mere, end tilfældet var ved den af regeringen i forbindelse med et flertal af partierne på rigsdagen gennemførte devaluering, hvorved kronen fulgte sterling. Jeg tror, at hvis retsforbundets linie var blevet fulgt, så var devalueringen blevet større og følgerne for prisniveauet blevet endnu værre, end tilfældet var. Derfor giver jeg ikke noget for, at det ærede medlem hr. Tholstrup nu kan